

en mærkelig Modſætning til den Udtalelſe, ſom foreligger i Erklæringen. I Slutningen af denne Erklæring, hvori man overhovedet udvikler ſig angaaende Embeds- og Beſtillingsmændenes Forhold, udtaler man ſig, efter paa en meget ſtærk Maade at have lovpriſt den lykkelige og rigelige Stilling, hvori Statens overordnede Funktionærer ſtaa, paa den Maade: „Paa den anden Side have de lavere Beſtillingsmænd, ſom have dagligt Slid i den daglige Gjærning, været forholdsvis ſlettere ſtillede, idet det underordnede Tjeneforhold, hvori de i Regelen mere end nødvendigt ere holdte, er blevet endmere ſøleligt ved de yverſt knappe Lønninger, der have været dem beſkjærede. Men ogſaa i denne Henseende er der i de ſenere Aar ſket nogen Fremgang til det Bedre, idet en rigtigere Opfatteſe af deres Embedsgjærningers Værd og Statens Pligter mod dem mere har gjort ſig gjældende.“ Det synes mig nu uregtelig at ſtaa i en mærkelig Modſtrid med denne Sætning, hvis den Maade, hvorpaa der ſkulde ſke en Fremgang til det Bedre, og hvorpaa en rigtigere Opfatteſe af de underordnede Embedsmænds Værd, deres Embedsgjærningens Værd og Statens Pligter imod dem ſkulde ſtaffe ſig Udtryk, ſkulde være den, at man vilde betage dem den tarvelige Udfigt til en ringe Penſion, der gjentagne Gange er bleven dem tilſagt, og ſom de viſtnok gjøre ſig Haab om ſkulde være det mindſte Udbytte af denne velvillige Udtalelſe om den lavere Del af Embedsſtanden. Jeg maa ganſke viſt finde denne begrundet, idet jeg ikke antager, at den er ødſlet paa de Urette; men hvis den ſkal give ſig Udtryk gjennem en ſaadan Egalifation, tror jeg, at de lavere Embedsmænd hellere vilde bede ſig fritagne for den Gødhed, der finder ſit Udtryk gjennem en ſaadan Fremgangsmaade. — Svad angaar min Stilling til det foreliggende Forſlag, der er fremkommet ved modtagne Oplyſninger, maa jeg udtale, at den ikke i mindſte Maade er en anden end den, jeg har indtaget ved en tidligere Leilighed; thi det er to aldeles forſkjellige Tilfælde. Naar de underordnede Embeds- eller Beſtillingsmænd i en Adminiſtration have faaet et Udfalg af den overordnede Adminiſtration paa en Anmodning eller et Andragende, og de da bag Ryggen af den overordnede Adminiſtration ſøge hen for paa et andet Sted at ſtaffe ſig Medhold ligeoverfor og alſaa i Modſætning til den overordnede Adminiſtration, forekommer dette mig at vidne om en ſlet Disciplin i Embedsſtanden, hvorpaa Ingen kan ſe med Nøilighed, men ſom man maa modvirke, hvor det fremtræder. Her er der imidlertid ſaa langt fra givet noget Udfalg eller viſt nogen Miſtemning ligeoverfor Sagen fra Regjeringens Side, at det tværtimod er til Regjeringens Forſlag, man vender tilbage.

Ordføreren (S. A. Hanſen): Den ærede Miniſter er undertiden ganſke overordentlig tungnem til at forſtaa, hvad Andre ſige. Han

gaar nu ud fra, at det, jeg ſagde, der kunde gjøres for at bringe Lighed tilſtede i diſſe Forhold, var Noget, jeg vilde gjøre, men det har jeg ſlet ikke ſagt. Jeg har kun ſagt, at denne Lighed kunde komme tilveie ad to Veie, og jeg nævnte, hvilken den anden Veie var, men jeg ſagde ikke, at jeg vilde gaa ad den Veie. — Den ærede Miniſter kunde heller ikke forſtaa, at det, man har udtalt ſom ſin fulde Erkendelſe angaaende de mindre Beſtillingsmænds Stilling, kunde ſke Fyldeſt paa anden Maade end ved kongelig Udnævneſe. Det kan imidlertid ogſaa ſke Fyldeſt ved at forhøje deres Lønninger; det er den lige Veie, og det er det, vi her gjøre, idet vi have gjort deres Lønninger en hel Del bedre, end Regjeringen har foreſlaaet. Det er den Betragtning, vi have gjort gjældende, at deres Stilling kunde forbedres ved at give dem høiere Lønninger. Hvis det at give dem kongelig Udnævneſe var den eneſte Maade, hvorpaa man kunde viſe, at det, ſom her ſtaar, var fuldkommen, maatte man naturligviſt gaa den Veie; men det er ikke Tilfældet, det er ikke den eneſte Veie. Den ærede Miniſter maa ikke have tænkt rigtigt over dette Forhold, thi ellers vilde han ikke komplet have overſet, at det var en Lønningsforbedring, vi havde tænkt paa, men ikke kongelig Udnævneſe. — Det glæder mig ganſke overordentligt at den ærede Miniſters Samvittighed ikke er behrudet med Henſyn til det andet Forſlag, vi have ſtillet. Der er rigtignok en lille Forſkjel — deri har den ærede Miniſter Ret — thi i det ene Tilfælde har han afſlaaet en Anøgning om Forbedring, men i det andet Tilfælde var han villig til at gaa ind paa en Medſættelſe i den Forbedring, han havde tænkt paa, der ſkulde gjøres. I det ene Tilfælde har han afſlaaet en Forbedring, i det andet Tilfælde er han let og villigt gaaet ind paa en Medſættelſe, denne lille Forſkjel er ganſke viſt tilſtede; men Udvalgets Flertal har, ſom jeg antager, oplyst ſin Pligt ved at oplyſe Miniſteren om, at han muligt kunde komme til at ſtøde an imod en af ſine egne Grundſætninger, derſom han ikke blev opmærksom paa dette Forhold.

Indenrigsminiſteren (Lobſeſen): Jeg tror at ſkyldte det ærede Thing at oplyſe, at jeg ikke let og villig gif ind paa denne Medſættelſe. Jeg gif let og villig ind paa, at man delte Overtelegrafifterne i 3 Klaſſer, imod at man gav dem et gennemgaaende Alderſtillæg, ſaaledes at diſſe Beſtillingsmænd, der maa anses for at være nogle af de ældſte i Telegrafvæſenets Tjenefte, alle, eller ialfald for en meget væſentlig Del, ad denne Veie fik en bedre Stilling, end de vilde opnaa gjennem Regjeringens Forſlag. Der var ikke Tale om at gaa ind paa at ſtille dem ſlettere, men kun om ad en anden Veie end den af Regjeringen foreſlaaede at ſtille dem bedre.